

Josep Fontana

Notícies d'un president esquizofrènic

He anat perdent les ganes de comentar les notícies del món davant la irracionalitat del que es pot llegir en aquests dies a la premsa mundial. A la nord-americana, per exemple, les especulacions sobre l'actuació dels russos –que tots pensàvem que havien perdut la “guerra freda” i ara resulta que dominen el món– han arribat a extrems propers als pitjors moments del maccarthisme.

Només que ara resulta que el primer condemnat per ocultar les seves relacions amb els russos, el [tinent general Michael Flynn](#), que va ser el primer assessor de seguretat nacional del nou president, ha reconegut que per a qui havia estat treballant durant la campanya electoral la seva empresa, Flynn Intel Group, era per als turcs, que els havien ofert més de mig milió de dòlars per 90 dies de treball [1].

Les notícies sobre Trump són tan abundants, i tan hostils, que és difícil sintetitzar-les; però entre les més originals hi ha la de Kali Holloway que a [AlterNet](#) ens ofereix “el vídeo que suggereix que [Trump pateix Alzheimer](#)”, i les previsions de Musa al-Gharbi, de la Universitat de Columbia, que a [The Conversation](#) sosté que “A la major part dels nord-americans no els agrada Trump”; però que “Trump serà molt probablement reelegit en 2020”, i s'esforça a convèncer-nos d'aquesta paradoxa.

Les notícies més freqüents són les que anticipen, o que donen per feta en la pràctica, la destitució del president, per bé que Stephen Rodrick avisa: “De veritat volem de president a Mike Pence?”, que seria el seu successor obligat: un obscur personatge reaccionari de qui “el més remarcable és que no té res de remarcable”, que és justament la raó per la qual el va triar Trump com a vicepresident.

Aquesta guerra oberta entre la premsa i el president, que aquest no dubta en estimular pel seu compte, té una motivació oculta, ens explica Robert Parry, i és que els grans medis, i en especial el *New York Times* i el *Washington Post*, estan aconseguint augmentar les seves xifres de difusió com a conseqüència d'aquesta nova “edat d'or” del periodisme.

Mentre el president es dedica a fer-se enemics en el turisme internacional, la guerra a l'Orient proper no sembla controlar-la ningú. Els militars es dediquen a bombardejar Síria quan els ve de gust, sense un pla d'actuació previsible, amb el resultat que “un total de 225 persones, incloent 36 dones i 44 nens, han estat morts per ‘foc amic’ en les darreres quatre setmanes”[2], mentre a l'Iraq, a la batalla per Mossul, iniciada durant la presidència d'Obama, un periodista nord-americà ha filmat soldats iraquians torturant civils. “És que no hi havia assessors nord-americans en aquell moment”, ha explicat el coronel Dillon [3].

No és estrany, per tant, que les accions de les indústries d'armament, estimulades a més per les vendes que Trump ha fet a Aràbia saudita, hagin augmentat la seva cotització a la borsa, “a l'espera d'algun gran conflicte”.

Mentre tant, ens explica [Robert Shiller](#), premi Nobel d'economia [4], els ciutadans d'això que anomenem el món desenvolupat vivim en l'esquizofrènia, entre “l'esperança que les coses estan

millorant”, com ens repeteixen cada dia els nostres dirigents, però “sense perdre la por que encara poden ser víctimes d’algun esdeveniment catastròfic”. “Quan la gent imagina escenaris de desastre –conclou–, els polítics haurien de respondre adequadament”. Malauradament, no sembla que estiguin a l’altura d’aquesta exigència. Sobretot els nostres.

Notes

[1] Noah Feldman a *Bloomberg*, 19 de maig de 2017.

[2] *The Independent*, 23 de maig de 2017.

[3] *New York Times*, 26 de maig de 2017.

[4] *Project Syndicate*, 23 de maig de 2017.

[Fuente: [La Lamentable](#)]